

Иван Вазов

На руските воини

О, руси, о, братя славянски,
защо сте вий тука? Защо сте
дошли на полята балкански
немили, неканени гости?

Желали би вас възхитени
да срещнем со сълзи и с китки...
Но идете вий настървени,
на грозни зовеете ни битки!

Желали би вас да прегърнем
и тоз път сърдечно, горещо.
Но взорът ви свети зловещо...
Как ръце сега да разгърнем?

О, руси! Аз друг път ви славях
за подвиг велик и чудесен,
високо ви лгкът поставях
във мойта душа, в мойта песен!

Вий някога знаме Христово
развяхте за благо човешко –
строшихте ни игото тежко,
а днеска ни носите ново!

И пак не ви мразим (не крия:
обича ви още народа);
но любим и свойта свобода,
стократно пц любим я ния.

За тоз кумир ние се бием
и с чужд, и със близък упорно
и няма ний врат да превием
пред никакво иго позорно!

О, колко ви, братя, жалея!
О, как би желал, братя клети,
свобода и вам и за нея
кат нас да живеете и мрете!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4302>]